

משה בן-שאול

אוכל מרק

אדם אוכל מרק. על לוח הפודמיקה
 נשקרים הגיגיו. רחב המקום
 וצר עליו. בהלכו משם
 וקבואו שמה.
 המלים אינן משתותות וקזהר התקרה
 פוככי ספירות אחרים

נלככים פרוי הלחם טביעת אצבעות היפי
 בקרום מתערבב בטבך.
 וזהו מחיר הנפש
 שם בשבתו בעצמו
 על שפתותיו לשונו שוכחת
 ידו במעט שבמעט

זה.

הדגש ממנו והלאה
 במרירות מתפזרת למחוז
 המרירות המפזרות

יד ענוגה

יד ענוגה היתה לה יד ענוגה
 על דפן הספסל מנחת
 היא פרק והיא תמונה
 שנתן לתרגם לגשם
 שאיננו רך

וכאשר נקטף הפרח
 היו עליו כמשל
 רוח נשקה בו פתע
 ולא קם לא נפל גבעולו

זה שיר קטן על הפליה
 נחלה דוממת

לרשום

התנועה כה קטנה לרשום אותה כך:
 תענוגות נחלמים, סליח נעלו מוחקת
 צל. קו. מתחת לשלחן

בסבך הריסים נחבאת עין לא רואה
 נסגרת כפפתור בגולאת המצח.

הו הלילות המיתרים. בערת הקמח השמן

צורה לכנה. לרשום אותה
 כמכנה חולפת
 בזכוכית

מבפנים אל השחור הנוכמברי החולה.
 אל הערב הנצח ב"אלנבי סטריט"
 ישן ישן

אוליביה משחק את המלט. גיתה עדיף על שייקספיר הבחורה שאהב בלילה
 ונעלמה. אולי חלמתי את הדברים האלה. אבל הלא כל חיי אני חושב שאני חולם
 את החיים שלי ואחר כך באים ההדים והם לא הדים של חלומות. הוא הלך עם
 הרשימה בכיסו. הוא עמד ברחוב וראה דירה בקומה שנייה. במרפסת תלו עצים
 וסוכך ענק כיסה אותה מפני השמש. עלה למעלה ודפק על הדלת. אשה פתחה לו
 את הדלת. היא הביטה בו וניסתה למחות כמה דמעות שנראו מבוששות כדש עיניה
 השמאלית. בועז אמר, אני בועז לחמתי עם גיזהני. האשה הכניסה אותו פנימה
 והגישה לו תה. הוא שתה וניסה לדבר, אבל לא יכול היה. היא אמרה, מה אתה
 מחפש כאן בועז? הוא לא ידע ולכן יצא משם. אחר כך הלך לבית קפה וישב
 שלושה ימים וחיכה שאיזה הורים יגלו אותו שם. הוא קנה דף בריסטול ענק וכתב
 עליו באותיות גדולות: אני מכיר מתים! תלה את הבריסטול על העץ מול קפה
 כסית. בין מודעות על תערוכות וספרי שירה שהחלו כבר לצאת בקצב מסחרר.
 אבל רק איש אחד פנה אליו ושאל אם הוא הכיר את מנשקה אהרונוביץ ובעז
 אמר שלא הכיר אותו אנשים שהכירו אותו צחקו ומינה הופיעה עם אצבע קרועה
 ואמרה בועז נפל על הראש אבל לא העזה לקרוב אליו. הוא ישב שם ליד שולחן.
 לבדו עם עצמו, מלא חדרוה חדשה שצצה בו, חיכה למסור עדויות ואמר, אני
 בריא ושלם אבל לא כל מי שנותר בחיים הוא גם טיפש. המלצרים הגישו לו בירה
 או קפה. הכסף אול והלך. והשוטר שניסה להוריד את הבריסטול מן העץ לא
 הצליח כי לחם על זכותו למסור עדות. אחרי שלושה ימים ישב עם אשה
 שלא הכיר וניסה להסביר לה איך נראתה האשה ששכב אתה בבית המלון. האשה
 שלא הכיר חשבה שבדודאי היתה זאת אהבה ולא הבינה אותו כלל אף כי דיברה
 על אהבה כאילו זאת מלחמה שמתים בה. הוא רצה לומר לה, זאת אי-אהבה
 מושלמת, אבל אני מחפש אותה. ורק בסוף החל לפסוע לעבר ביתו של מנחם
 חנקין. כאן כבר היתה בעייה, את מנחם הכיר היטב, אבל לא חיבב, הוא הגן על
 מנחם מפני האחרים אבל אחרי שמת אמרו שאולי כן היה בסדר. אחר כך נמחק
 ה"אולי". הרחוב היה מוצף אור אבל בועז הלך בצל וכאשר נאלץ לחצות רחוב
 היה עושה זאת בדילוג. הוא האמין שימצא את הבחור שהיכה ושהוכה על ידו
 חבוק עם האשה שכמעט הצליח לאהוב כמלון אבל לא מצאם. חצרות בלעו את
 חיפם והטובים שניסו להראות אדישים. אנשים כבר החלו לצאת ולחפש תוכן
 חדש במדינה החדשה שלהם, שחילקה להם תלושים למזון והכריזה על צנע.
 כשהגיע לביתו של חנקין ראה אור עמום נאהב את שם הרחוב, הושע, על יד הים,
 בתים קטנים, עלובים, מטים לנפול, ונראה בעליל שפעם היו נאים יותר וחיגיגיים.
 הוא רצה לומר לחנקין ששלושה ימים ישב בכסית קפה וחיכה לו ומדוע לא בא,
 אבל הוא ראה דחליל של איש מייבש את עצמו למול עץ קקיון מת. חנקין נראה
 הולם את המיקום. לבושו היה כהה, מגבעתו בת עשור אחר, המוסיקה שנכעה
 ממנו היתה וואלס של ברווזים שחוטטים. כך נראה לו גם נוקם וגם מוכס, בעינים
 מלאות עורמה עצובה חיפשו המורה חנקין את בנו בגדר שחורלים כיסו אותה
 והיתה כבר עלובה ועזובה. עגלה קטנה של זבל עמדה שם, ריקה, חלודה, וקרפיפי
 הנמל נראו בוהקים מדיי באור השמש. התכלת העזה של השמים בלעה את שמץ
 המרחק בינו לבין הים. הבתים סוככו על עצמם בלבד. חנקין לא סוכך על
 שומדרכ. בועז עמד שם תקוע וחיכה וחנקין הביט בו ולא אמר דבר. אחרי קשעה
 נכנס חנקין הביתה, פתח מעט את לוחי התריס והציץ החוצה. בועז המשיך
 לעמוד. אחרי שעה קלה יצא החוצה והגיש לבעז כוס מים קרים. בועז לא שתה
 והחזיר את המים לחנקין. הוא ראה את מנחם משחק בגינה וחשב מה הייתי יכול
 לומר לו. חנקין לא יכול היה לזהות את פניו של בועז בגלל האור העז וראה
 סילוואטה המומה מהאור של הצהריים אחר כך העז לשאול, הוא שאל, מי אתה?
 סתם, אמר בועז.
 סתם מה?
 סתם עומד כאן.

חנקין רצה לשאול, אבל כבר נתגנבה בו אותה ספקנות, אותה תחושה של אובדן
 שבין כה וכה לא יענו לו. הוא מלמל משהו ואמר, ואין לאדוני הצעיר שם?
 היה לי, אמר בועז ואז החל לחוס על כל החיים האלה כאן והלך משם. הוא לקח
 את הקיטבג מן האוהל, הלך רגלי לתחנה המרכזית ועלה לאוטובוס. היו לו כרטיסי
 חייל ונסע חנם. השחרור יתחיל מחר. חנקין חיכה כמה דקות ונכנס פנימה. הוא
 נעל את הדלת וניסה להזכר בפניו של הבחור אך לא יכול היה.
 והלא את הדברים האלה אני מספר אחרי השנים. והן חלפו. המורה חנקין יושב
 בחדר עבודתו. סביבו ארבעה קירות שהספרים לא רק ניצבים באצטבאותיהם אלא
 שוכבים זה על זה, דחוקים, רבוצים, נקרעים. האור מסתנן דרך לוחי תריס. גבעול
 יבש מואר לרגע על ידי קרן שמש. הגבעול תקוע בתוך אגרטל. האגרטל עומד על
 שולחנו של חנקין שחושב על בחור שלפני שנים עמד בחוץ והביט בו. מאז לא
 עצר כאן איש. על יד הבית הזה ברחוב הושע, פינת רחוב שער ציון, האבק
 מצטבר אל האצטבאות, הקונטרסים ניצבים זה ליד זה. מבוסס כדם מילים אני,
 חשב חנקין, ואשתו מכינה עתה מרק אפונה. בינו לבין אשתו חוצצת המפה
 הענקית של מלחמת העולם השנייה, היא נגמרה לפני חמש עשרה שנים, לפני
 עשרים. הוא כבר חדל לספור. נעוצים בה דגלונים, מנחם בנו היה מביא לו את
 הדגלונים שעשה בבית הספר. כך יכול היה או לנצח את הגרמנים, לבסס חזיתות
 חדשות, להלום באויב, לסגת נסיגות טקטיות כדי לייצב את קו החזית, להיכנס עם
 הצבא של בנות הברית לערים כנורמנדיה, למחוז שם את הדיוויזיות המפוארות
 שקודם מחץ על יד אל עלמין. חורבן איסטרטאגי על שפת הים. קירות מתקלפים.
 הבזו שלהם לסבל, חושב חנקין. הטבח שעשתה רוח הים בגינה, בקירות, בבית.
 חסיה הביא לו קפה ועוגיה. בועז כבר היה שוב והלך, השנים חלפו, הוא נזכר
 בבחור שעמד כאן לפני עשרים וחמש שנים, על השולחן מונחים הניירות, הוא
 כתב את מחקרו עלי, על היהודי האחרון, צפור יושבת על מטרה עזובה, מי
 הייתי אני בסיפור שאני מספר?
 ואז החלה לנשוב רוח והמורה חנקין אמר לאשתו, הם לא יבינו חסיה מאשה, הם
 לא יבינו, יש כאן מערכת מעוררת של גורלות, הנה... אבל היא לא
 רצתה לקרוא.